

vises derved, at man tog noget større Hensyn til Kommunernes Stilling i Sagen. Kommunerne kender jo de paagældendes Forhold, navnlig med Hensyn til deres Evne til at forsørge sig selv. Der har man altsaa en Autoritet, som kan give fyldestgørende Svar paa dette Spørgsmaal. Nu ved jeg nok, at Forholdet er det i Aar, at der ikke er nogen af de paa Lovforslaget optagne Personer, med Hensyn til hvem det gælder, at vedkommende Kommunalbestyrelse har modsat sig, at der gives ham Indfødsret. Men det har sin Forklaring i, at Indenrigsministeriet efterhaanden er kommet ind paa en saa overordentlig liberal Praksis. Det er sket mange Gange i tidligere Aar, at Indenrigsministeriet er gaaet videre, end Kommunalbestyrelserne, navnlig Kommunalbestyrelserne for de store Kommuner, har ønsket, og naar Forholdet er det, at man den ene efter den anden Gang bliver desavoueret, indretter man naturligvis sin Praksis efter den højere Autoritet, Indenrigsministeriet, og gør ikke Indvendinger, som man kan antage ikke bliver taget til Følge. Hvis det nu bliver saaledes, at Kommunerne var klare over, at Indenrigsministeriet var sindet at udvise noget større Strenghed og vilde lægge større Vægt end hidtil paa Kommunernes Opfattelse, tvivler jeg ikke paa, at der ogsaa hos Kommunerne vilde vise sig større Betænkelighed, saa vilde der blive gjort Indstillinger, hvor man i større Omfang virkelig tog de paagældendes økonomiske Forhold op til Behandling og eventuelt fraraadede at meddele dem Indfødsret. Her har man altsaa en Vej, ad hvilken man kunde komme ind paa større Varsomhed, hvis man anser det for ønskeligt. Jeg anser det for ønskeligt og henstiller til Indenrigsministerens villige Overvejelse, om det ikke vilde være rigtigt at være betænkt paa at foretage et Skridt i den Retning.

Ordføreren (Bojsen): Det ærede Medlem, som nu talte, anførte, at 25 af de paa Lovforslaget opførte Personer havde faaet Fattighjælp. I den Anledning skal jeg dog oplyse, at i 9 af disse Tilfælde er den ydede Fattighjælp tilbagebetalt, og naar de vedkommende har tilbagebetalt den, kan man vistnok ikke mere bebrejde dem, at de har faaet Fattighjælp. En hel Del af Hjælpen er ydet i Sygdomstilfælde, og man plejer da ikke at regne den for egentlig Fattighjælp. Jeg tror derfor, at det af det ærede Medlem anførte Tal er for højt.

Indenrigsministeren (Bode): Den Praksis, som Indenrigsministeriet i en Række af Aar har uddannet i dette Spørgsmaal, er [skabt under Medvirken af Rigsdagen og ikke mindst af dette høje Ting, som jo ved den særlige Maade, hvorpaa denne Sag behandles, ved Først-Forelæggelse her, har haft en ganske særlig Indflydelse paa dette Lovspørgsmaals Udvikling. Praksis er altsaa uddannet under Medvirken, jeg kan gerne sige Tilskyndelse fra dette høje Ting, hvor tidligere modsatte Anskuelse af dem, det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Godskesen) nu fremførte, er kommet til Orde, ogsaa fra samme politiske Side, saa vidt jeg erindrer. Det var Konsul Johnsen, der i mange Aar var Ordfører for Partiet i denne Sag, og hans Opfattelse stemmede, saa vidt jeg erindrer, ikke ganske med den, som det ærede Medlem nu fremførte. Jeg tror, at den Praksis, som Indenrigsministeriet saaledes under Medvirken og Tilskyndelse herfra har uddannet, ogsaa er den, som fremtidig rettelig bør følges.

Godskesen: Den ærede Ordfører har jo Ret i, at adskillige af de Personer, som har modtaget Fattighjælp, atter har tilbagebetalt den, men i adskillige af disse Tilfælde er Tilbagebetalingen i alt Fald først sket lige i det Øjeblik, der var Spørgsmaal om at søge Indfødsret, altsaa for at aabne en Mulighed for at faa Indfødsret og derefter Alderdomsunderstøttelse. Nu er Forholdet vel nok det i disse som i andre Tilfælde, hvor Tilbagebetaling har fundet Sted, og ogsaa hvor der er Tale om Hjælpekassehjælp og den Slags Ting, at man ikke kan bebrejde de paagældende noget, men det er heller ikke min Mening at bebrejde dem noget. Det er ikke min Mening, at man skulde udelukke dem, fordi det skulde være en Straf, min Mening er blot, at den, der bukker under for enhver større økonomisk Vanskelighed og søger offentlig Hjælp, selv om det er lykkedes ham senere, naar han har godt Arbejde, at betale Hjælpen tilbage, og især hvis det først er lykkedes, naar der blev Tale om at erhverve Indfødsret, viser en saa ringe økonomisk Modstandskraft, at hans Evne til at forsørge sig selv maa anses for meget ringe og Udsigten til, at han vil falde det offentlige til Byrde, for meget stor. Derfor forekommer det mig, at der ikke her foreligger de Garantier, som bør kræves for hans Optagelse i et fremmed Statssamfund. Som jeg næv-